

Els militants del PPCV i l'Esperit Sant

Després de molts segles, els teòlegs del planeta encara no han coincidit a definir la naturalesa de l'Esperit Sant. Es tracta d'un gran enigma, com tants altres que hi ha al món. De místics i terrenals.

En el segon capítol caldria incloure la militància del Partit Popular de la Comunitat Valenciana (PPCV), una massa ingent de persones que, no obstant això, ningú no gosa quantificar amb exactitud. Les dades són confuses i no aporten gaire llum. De quantes persones estem parlant? De desenes de milers o de més d'un centenar de milers? S'hi inclouen algunes que ja fa temps que van morir? N'hi ha que en formen part i no ho saben? Tot sembla possible.

Les xifres són contradictòries. Les últimes informacions aportades per la direcció del partit situaven el nombre d'afiliats pels volts dels 150.000. En canvi, en el procés d'elecció interna del president o presidenta —que se celebrarà el 13 de març— tan sols hi tindran dret a vot 8.690, el 5,8% del —teòric— conjunt de la militància. Per tal de participar en aquesta votació, que ratificarà Isabel Bonig com a presidenta del partit, calia estar al corrent "almenys" de les quotes del 2016.

Ni així no han estat capaços, els populars valencians, de mobilitzar les seues bases. No hi ha costum de pagament, sinó que aquest càstig ha acostumat a recaure a l'esquena dels càrrecs públics, que ho feien de manera simbòlica. I és que la quota, en si, resulta simbòlica: 36 euros anuals en general, per bé que hi ha excepcions. A la província d'Alacant, per exemple, l'any passat la quota va quedar rebaixada a 5 euros anuals. I a localitats com Paterna (Horta), qui paga, només abona 8 euros anuals.

Quan el PPCV ha decidit democratitzar l'elecció del seu màxim dirigent,

VÍCTOR
MACEDA
@VictorMaceda

però, menys de 9.000 persones podran prendre-hi part. Una xifra irrisòria, si la comparem amb la de les primàries del PSPV-PSOE que van dur Ximo Puig a la candidatura a la Generalitat, en què van poder participar 68.006 persones: als 16.000 militants del partit i els més de 2.000 de les Joventuts Socialistes s'hi van afegir 50.333 que van abonar 2 euros per poder expressar-se en aquesta elecció. A les primàries obertes de Compromís convocades per determinar els components de les llistes a les eleccions valencianes del 24 de maig del 2015, el nombre d'inscrits va ultrapassar els 40.000, multiplicant per més de quatre la xifra d'afiliats. Fins i tot Esquerra Unida, que compta poc més de 3.000 militants al País Valencià, va aconseguir prou simpatitzants per doblar el seu cens a les primàries que van designar Ignacio Blanco candidat a la presidència del Consell.

Comptat i debatut, la xifra d'afiliats actius al PPCV es troba més pròxima a la de Compromís que no ens pensàvem. I per cada membre del PPCV que paga una quota anual al seu partit, n'hi ha dos que en paguen dos de 45 euros semestral a la federació valenciana del PSOE, que al seu dia va obligar a domiciliar-les a fi de depurar-ne els censos. Tot plegat representa un autèntic bany de realitat per una organització que presumia de ser-hi molt per davant.

En efecte, l'opacitat dels partits polítics era el camp abonat sobre el qual el PPCV —absolutament jerarquitzat i en què els processos congressuals han acostumat a dirimir-se en base als desitjos particulars del seu líder— ha pogut estendre el mite de ser un partit molt més fort que no era.

Quan Francisco Camps va arribar a la presidència, el 2003, la dada oficial d'afiliats ja superava els 80.000. Com qui no vol la cosa, tres anys més tard, el 2006, asseguraven que ja hi havien trencat la barrera dels 100.000, i el 2009, com a referència amb tots ells, el secretari general, Ricardo Costa, va demanar permís a la direcció estatal del partit per retornar la quota d'aquell exercici a tots els militants —independentment de la seua situació concreta— perquè la crisi econòmica era severa i, segons deia, calia ajudar-los. En realitat, el partit volia contraposar la seua actitud amb la dels socialistes valencians, que després de l'arribada de Jorge Alarte a la secretaria general, aquell mateix any, van incrementar la quota per tal de fer front a les despeses que arrossegava el partit.

Precisament, a les acaballes del 2009, la direcció del PPCV va felicitar-se perquè en "un any difícil" —a banda de la crisi econòmica, n'hi havia una altra, motivada per l'esclat del *cas Gürtel*, que va afectar de ple Camps— havien pogut sumar més de 13.000 nous militants. De fet, llavors ja parlaven d'un total de més de 124.000; i el novembre del 2010, de 130.000; i el setembre del 2012, de 145.000, i finalment, el juliol del 2013, de 149.500. Un *in crescendo* en què tothom semblava sumar-se entusiàsticament al projecte popular —ni que estiguera corcat de corrupció, de dalt a baix— i en què ningú no semblava demanar la baixa, ni que morira.

Eren els anys de glòria del PPCV, quan el president provincial de València,

Alfonso Rus, instava a celebrar els resultats electorals amb “champán y mujeres” i en què els populars valencians exigien més presència als òrgans directius de Gènova sota l'argument de la notable implantació al territori.

Extrapolant aquelles dades, n'hi havia prou que cada militant del PPCV persuadira sis ciutadans de la necessitat de votar aquest partit per garantir la majoria absoluta a les Corts. Amb aquesta petita *estafa piramidal*, tot d'una, els 150.000 agents electorals es traduïen en més d'un milió de paperetes.

No, no n'eren tants. El pas del temps ens ha anat mostrant una veritat diferent. A llocs com Oriola, per exemple, centenars de persones eren apuntades en bloc per tal d'escollir la presidència local. Treballaven a les empreses de l'industrial Àngel Fenoll, que amb aquest gest, pretenia controlar el PP local, tenir-los a les seues ordres i servir-se'n. I ells, si volien mantenir el lloc de feina, havien d'acatar-ho i pujar a l'autobús contractat a l'efecte per votar el candidat o candidata indicat, el dissabte de torn. Tota aquella gent, encara hi milita.

No poden dir el mateix Carlos Fabra, Rafael Blasco, José Joaquín Ripoll o el propi Rus, que van perdre el carnet de militant pel camí. O Rita Barberà, que va morir sense tenir-lo, tot i que lluí el número 3. Ben mirat, les baixes, al PPCV, sobretot han estat aristocràtiques. I en situacions límits, motivades per les evidències de corrupció.

LA 'GLASNOST' DEL PPCV COINCIDEIX EN EL TEMPS AMB LES EVIDÈNCIES DEL FINANÇAMENT IRREGULAR. VUIT EMPRESARIS HO HAN RECONEGUT EN SEU JUDICIAL

La *glasnost* del PPCV coincideix en el temps amb les evidències del finançament irregular de la formació. Vuit empresaris ho han reconegut en seu judicial a fi d'aconseguir una pena inferior a la que s'enfrontaven. El *cas Taula* va mostrar la manera com es finançava el PP local de València, amb aportacions en negre de diverses empreses que els propis regidors regularitzaven en part amb

aportacions de 1.000 euros que recuperaven en dos bitllets de 500. Les fonts policiaques del cas apunten que la campanya municipal del 2007 va costar 3 milions d'euros i no els 150.000 euros reconeguts de manera formal.

Pròximament, el judici de la branca del *cas Gürtel* que investiga el possible finançament irregular de la formació farà seure el segon i tercer graons del partit

al banc dels acusats. Fins i tot l'anomenat *càrtel del foc*, que aconseguia contractes relacionats amb l'extinció dels incendis forestals, podria haver servit com a plataforma de finançament del partit de la gavina. Tot plegat, doncs, bastant més eloqüent que no el colom de l'Esperit Sant.

Periodista d'EL TEMPS